

проблема шумового забруднення; 6) зазвичай місця розташування вітроенергетичних установок знаходяться далеко від місць де є потреба у електроенергії та трансмісія з таких місць збільшує вартість електрики; 7) вітряки можуть бути загрозою для дикої природи, оскільки птахи гинуть або зазнають поранень, коли влітають у турбіни.

Виходячи з вищезазначеного, хочеться відмітити позитивні зміни на шляху розвитку вітрової енергетики України, проте не слід забувати про завдання, яких залишилось чимало на шляху досягнення поставлених цілей. Однак, в першу чергу із активним розвитком вітрової енергетики, слід керуватися ідеєю мінімізації негативного впливу вітрових електростанцій на навколишнє середовище, спираючись на існуючі норми екологічного характеру, що мають на меті дотримання балансу публічних та приватних інтересів, а також в обов'язковому порядку проводити оцінку стану довкілля перед будівництвом нових електростанцій.

Література:

1. Granić, G., *Kako Promišljati Energetsku Budućnost? [How to Rethink Energy Future?]*. Zagreb, Croatia: Poslovna biblioteka, Energy Institute Hrvoje Pozar, 2010 *Дослідження здійснене у рамках виконання проекту «Альтернативна енергетика в Україні: шляхи системного законодавчого стимулювання» за фінансової підтримки Національного фонду досліджень України (договір № 83/02.2020 від 29.10.2020 року)*

АМНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВИДВОРЕННЯ НЕЗАКОННИХ МІГРАНТІВ

Палько В. І.

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри загальноправових дисциплін

Національного університет «Одеська морська академія»

м. Одеса, Україна

У сучасних умовах в період введення карантинних заходів, спрямованих на запобігання поширенню на території України COVID-19, особливої значимості набуває захист гарантованих законодавством України прав іноземців та осіб без громадянства взагалі та особливо при

застосуванні до них заходів адміністративного заходу правового примусу.

Серед заходів адміністративно-правового примусу, що застосовується безпосередньо до іноземців та осіб без громадянства, особливе місце посідає адміністративне видворення. Можливість застосування цього заходу примусу передбачена чинним законодавством України, насамперед, Законом України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства», Кодексом адміністративного судочинства України, Кодексом України про адміністративні правопорушення та іншими нормативно – правовими актами.

В той же час, незважаючи на існування правових норм, що встановлюють підстави та порядок застосування адміністративного видворення іноземців і осіб без громадянства, у цій сфері правозастосовної діяльності на сьогодні існує велика кількість суттєвих недоліків та проблем, які в кінцевому рахунку позначаються на загальному рівні захищеності прав іноземців та осіб без громадянства

Це у свою чергу впливає на стан адміністративного законодавства, яке, по-перше, чітко не визначилось з тим, до якого виду адміністративно-правового примусу належить адміністративне видворення (до заходів попередження, припинення чи до адміністративних стягнень), по-друге, містить перелік підстав видворення, які за змістом є неконкретними, що затрудняє їх розуміння і застосування, по-третє, встановлює загальний порядок видворення, не регламентуючи велику кількість специфічних процедурних моментів видворення незаконних мігрантів.

Відповідно до пункту 14 частини першої ст.1 Закону України від 22.09.2011 № 3773-VI «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства»(далі – Закон №3773-VI) нелегальний мігрант – іноземець або особа без громадянства, які перетнули державний кордон поза пунктами пропуску або в пунктах пропуску, але з уникненням прикордонного контролю і невідкладно не звернулися із заявою про надання статусу біженця чи отримання притулку в Україні, а також іноземець або особа без громадянства, які законно прибули в Україну, але після закінчення визначеного їм терміну перебування втратили підстави для подальшого перебування та ухиляються від виїзду з України[1].

Так, територіальними органами Державної міграційної служби України (надалі ДМСУ) за 10 місяців 2020 року виявлено – 3398 нелегальних мігрантів, а за аналогічний період 2021 року – 6331 особа, що на 54% відсотків більше, ніж у минулому році.

Правовий статус нелегальних мігрантів, які перебувають в Україні, порядок їх перебування на території України встановлює Закон України від 22.09.2011 № 3773-VI «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства».

За змістом ст. 3 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства», іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України.

Відповідно до пункту 2 ст. 25 Закону передбачено, що іноземці та особи без громадянства, які не мають законних підстав для перебування в Україні або які не можуть виконати обов'язок виїзду з України, не пізніше дня закінчення відповідного строку їх перебування у зв'язку з відсутністю коштів або втратою паспортного документа, можуть добровільно повернутися в країну походження або третю країну, у тому числі за сприяння міжнародних організацій.

Для прийняття рішення про примусове видворення незаконного мігранта за межі території України обов'язковою обставиною є попереднє прийняття компетентними органами рішення про примусове повернення.

За приписами частини першої статті 26 Закону №3773-VI іноземець або особа без громадянства можуть бути примусово повернуті в країну походження або третю країну, якщо їх дії порушують законодавство про правовий статус іноземців та осіб без громадянства або суперечать інтересам забезпечення національної безпеки України чи охорони громадського порядку, або якщо це необхідно для охорони здоров'я, захисту прав і законних інтересів громадян України за рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції, органу Служби безпеки України або органу охорони державного кордону (стосовно іноземців та осіб без громадянства, які затримані ними у межах контрольованих прикордонних районів під час спроби або після незаконного перетинання державного кордону України), з подальшим повідомленням протягом 24 годин прокурору про підстави прийняття такого рішення. Іноземець або особа без громадянства зобов'язані самостійно залишити територію України у строк, зазначений у рішенні про примусове повернення.

За 10 місяців 2021 року територіальними органами Державної міграційної служби України було прийнято 5854 рішень про примусове повернення до країни походження, що становить 92,5 % від загальної кількості затриманих нелегальних мігрантів(6331) [2].

Процедура примусового видворення іноземців та осіб без громадянства передбачена в ст. 30 Закону №3773-VI де зазначено, що центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції, органи охорони державного кордону (стосовно іноземців та осіб без громадянства, які затримані ними у межах контрольованих прикордонних районів під час спроби або після незаконного перетинання державного кордону України) або органи Служби безпеки

України можуть лише на підставі винесеної за їх позовом постанови адміністративного суду примусово видворити з України іноземця та особу без громадянства, якщо вони не виконали в установленний строк без поважних причин рішення про примусове повернення або якщо є обґрунтовані підстави вважати, що іноземець або особа без громадянства ухилитимуться від виконання такого рішення, крім випадків затримання іноземця або особи без громадянства за незаконне перетинання державного кордону України поза пунктами пропуску через державний кордон України та їх передачі прикордонним органам суміжної держави.

Необхідно зазначити, що позов про примусове видворення не подається стосовно іноземців та осіб без громадянства, підстави для примусового видворення яких виявлені в пунктах пропуску (пунктах контролю) через державний кордон під час їх виїзду з України.

Примусове видворення з України іноземців здійснюється на підставі постанови адміністративного суду. Згідно із пунктом 3 частини першої ст. 20 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАСУ) адміністративні справи, що пов'язані з перебуванням іноземців та осіб без громадянства на території України підсудні місцевим загальним судам як адміністративним судам, щодо: 1) примусового повернення в країну походження або третю країну іноземців та осіб без громадянства; 2) примусового видворення іноземців та осіб без громадянства за межі України; 3) затримання іноземців або осіб без громадянства з метою їх ідентифікації та (або) забезпечення примусового видворення за межі території України; 4) продовження строку затримання іноземців або осіб без громадянства з метою їх ідентифікації та (або) забезпечення примусового видворення за межі території України [3].

Відповідно до частини першої ст. 288 КАСУ позовні заяви територіальних органів, територіальних підрозділів ДМС, органів охорони державного кордону, органів СБУ про примусове видворення іноземців подаються до окружного адміністративного суду за місцезнаходженням відповідного органу або за місцезнаходженням пункту тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають в Україні.

Так, за 9 місяців 2021 року територіальними органами Державної міграційної служби України прийнято 265 рішень про примусове видворення за межі територій України, із них – видворено 195 нелегальних мігрантів, що становить 73.6% від загальної кількості прийнятих рішень.

Відповідно до ст. 32 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» іноземці та особи без громадянства, які відповідно до рішення суду підлягають примусовому видворенню за межі України, відшкодовують витрати, пов'язані з видворенням. У разі відсутності даних коштів для відшкодування витрат у іноземця, видворення здійснюється за рахунок державного бюджету. Враховуючи,

що видатки з державного бюджету України незначні, то виникають проблеми з своєчасним виконанням постанов суду про примусове видворення незаконних мігрантів.

Література:

1. Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства. Закон України від 22 вересня 2011 року № 3773-VI. Відом. Верх. Ради України. 2012. № 19-20. Ст. 179.
2. Статистика дані ДМСУ за 2020-2021 рр. URL: <https://dmsu.gov.ua/diyalnist/statistichni-dani.html> (дата звернення: 19.11.2021).
3. Кодекс адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 року № 2747-IV. Відом. Верх. Ради України. 2005. № 35-36, № 37. Ст. 446.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ МОНІТОРИНГУ ПРОЦЕДУР ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

Пальонка В. І.

*студентка 3 курсу юридичного факультету
Волинського національного університету імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна*

В сучасних умовах однією з головних вимог суспільства є ефективне використання фінансового ресурсу держави. Потреба у професійному державному фінансовому контролі за проведенням публічних закупівель не зменшується, а навпаки, щодня зростає, оскільки в процесі практичного здійснення закупівель виявляються неабиякі прогалини законодавства у цій сфері та виникає потреба їх усунення й удосконалення відповідної нормативно-правової бази. Зважаючи на викладене, метою даного дослідження є аналіз загальних засад правового регулювання моніторингу процедур публічних закупівель.

Інститут моніторингу процедур публічних закупівель в нинішньому його вигляді було впроваджено у 2018 році, хоча поняття «моніторинг державних закупівель» вперше було використано у закупівельному законодавстві ще в 2010 році.

В цілому порядок моніторингу регулюється ст. 8 Закону України «Про публічні закупівлі» від 25.12.2015 № 922-VIII [1] та стосується виключно процедур закупівель, якими є відкриті торги, торги з обмеженою участю, конкурентний діалог та переговорна процедура закупівлі. Окремі положення щодо моніторингу закупівель регламентуються